

[Hans Nielsen.]

terne ikke havde antaget helt nye Arbejdere, vilde faktisk alle de Arbejdere, der var arbejdsløse omkring ved Nytaarsskiftet, have været i Arbejde i Tobaksindustrien. Det er et Resultat, som alle vi, som var med til at gennemføre det, har Grund til at være tilfredse med, naar vi nu ved, at ikke blot Arbejderne, men ogsaa Arbejdsgiverne er tilfredse med den Ordning, der er truffet. Men tænk, om Ministeriet Madsen-Mygdal havde vist lige saa forstandig Adfærd i andre Spørgsmaal vedrørende Erhvervslivet, saa vilde efter min Formening Titusinder af Arbejdere være forskaanet for den Arbejdsløshed, de har maattet døje i al den Tid, den forrige Regering sad. De Konservative vilde jo ikke gaa med til Reformen vedrørende Tobaksbeskatningen, deres to Repræsentanter, de ærede Medlemmer Hr. Korsgaard og Hr. Drachmann, optraadte ved den Lejlighed som store Profeter, de profeterede, at hvis man gik den Vej, vilde det faa skæbnesvanger Betydning for Industrien, det ærede Medlem Hr. Drachmann udtalte, at de faa Øres Nedsættelse af Cigarafgiften ikke vilde kunne stimulere Forbruget, og Beskæftigelsen vilde ikke blive øget, hvorimod Importen af fremmede Cigarer selvfølgelig vilde vokse kolossalt. Det var de Fremtidsudsigter, det ærede Medlem Hr. Drachmann fremtryllede. Og det ærede Medlem Hr. Korsgaard troppede op, men var dog en Grad mere forsigtig end det ærede Medlem Hr. Drachmann. Nu har den højtærede Finansminister jo for et Par Dage siden rost det ærede Medlem Hr. Korsgaard som Profet, og jeg vil ikke rage mig i Klammeri med den højtærede Finansminister om, hvorvidt det ærede Medlem Hr. Korsgaard er en stor eller en mindre stor Profet, men for det ærede Medlem Hr. Drachmanns Vedkommende vil jeg hævde, at han kommer ikke op mellem de store Profeter; efter den Profeti, han fremsatte ved den Lejlighed, vilde det være store Ting, om han kan naa Habakuk, men der vil være mange, som holder paa, at han absolut hører til de falske Profeter. Naar man ser, at det ved denne Lovgivning var muligt at frembringe et saa storslaaet Resultat for Tobaksindustrien, maa man spørge: Hvorfor kunde det ikke naas for andre Industrier? Jeg vil gerne rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, om han ikke nu erkender, at man virkelig ad Lovgivningens Vej er i Stand til at forbedre Erhvervsforholdene her i Landet.

Nu er der jo en Lysning for Erhvervslivet her i Danmark, jeg erkender, at de arbejdsløses Tal i det sidste Aars Tid er gaaet ned, takket være den store og gode Høst, vi havde i Fjor, men der er mange Erhverv, som endnu kæmper haardt for at holde sig oven Vande, og mellem dem er i særlig Grad Tekstilindustrien.

Jeg vil gerne sige et Par Ord om denne Industri og rette en Henstilling til den højtærede Regering. Denne Industri burde i Virkeligheden beskæftige 20 000 Mennesker her i Danmark. Naar man tager Hensyn til den kolossale Import af færdige og stærkt forarbejdede Tekstilvarer, en Import, der løber op til henimod 200 Mill. Kr., vil man være klar over, at vi kunde beskæftige mange, mange flere Arbejdere i denne Industri, end vi gør i Øjeblikket. Der har i de senere Aar været stadig Tilbagegang. Vi er kommet ned paa ca. 8 000 Arbejdere, men vi kunde godt beskæftige 20 000. Det er en Selvfølge, at det vilde fremkalde et kolossalt Opsving i hele Erhvervslivet, hvis 12 000 Arbejdere pludselig fik lønne Beskæftigelse og kunde føde deres Familier i Stedet for som nu at være henvist til at leve af Understøttelser. Da vi tidligere drøftede Spørgsmaalet om Kriseværnet for denne Industri, strandede Sagen, og det er neppe muligt at faa den frem i den gamle Form mere, den Tid er forbi, det er forspildt ved de Konservatives Uforstand. Man kan imidlertid finde andre Midler for denne Industri, ligesom man fandt Midler for Tobaksindustrien. Jeg vil i denne Henseende henlede Opmærksomheden paa den højt uheldige Maade, hvorpaa Afsætningen af Manufakturvarer og Tekstilvarer finder Sted her i Landet. Den danske Tekstilindustri fremstiller Klædevarer og Bomuldsvarer af lige saa god Kvalitet som de udenlandske, og Priserne er der saa at sige ingen Forskel paa, der kæmpes som Regel om en Brøkdel af en Øre pr. Meter paa Markedet mellem de indenlandske og de udenlandske Fabrikker, men saaledes som Engroshandelen her i Landet er ordnet, er det blevet et Kapitalspørgsmaal. Importørerne af de fremmede Varer raader over store Pengemidler og er i Stand til at give en meget langvarig og udstrakt Kredit, hvorimod de danske Tekstilfabrikker er meget, haardt medtaget af Konkurrencen; paa enkelte Undtagelser nær raader de kun over smaa Midler og er ude af Stand til at optage Konkurrencen, fordi de ikke kan give den Kredit, som forlanges. Hele den Maade, hvorpaa Handelen med færdige Manufakturvarer foregaar, burde egent-